

א ע' לקמן קוה. ספרי שלח ק"ז, **א** ע' מנחת פה, א. ירושל' מגילה פ"א פ"א, ד' [לקמן קוה]. קדושין לו: ספרי שלח ק"ז, **א** יומא ט: [ועל מל: ענ: ענ: מנחות טו:] ירושל' יומא פ"ה ה"ד, **א** [על פה, ו] לעיל ו'. **ב** [ד"ה [דוד]]

שינויי נוסחאות

א [ל' קמפולג. וכן הלחן בסמוך (ש"ס): ל"א רב פסא אמר כלי שרת מקדשין שלא מדרת איכא ביניהו מר סבר כלי שרת מקדשין שלא מדרת ואע"ג דלא מילאן לישט חג ומוי סבר אין מקדשית אלא מדרת ואם מילאן לישוט חג אין ואי לא לא רבינא (כ"ג) ב' בריה דרב יצחק לילי (ש"ס): ג' ל"א רבא בריה דרבא (כ"ד וק). ל"א רבה בריה דרבה (ש"ס) ובי"ח בוש"ט]. מ"א כספתי ד' דא רבא בריה דרב איקא (כ"ט): ד' ל"א במדבר (כ"ז ובי"ח בוש"ט בוש"ט): ה' ל"א דתיב עילת בבת יחיד אינה נמשח נסכים (כתח"י, [ככ"ר וק' לוחא מנחן:] ו' אינו אלא בבמה (כתח"י ובי"ח בוש"ט בוש"ט, [ככ"ר ובי"ח בוש"ט, [ככ"ר ובי"ח בוש"ט, מושבותיכם וגו' נמחק (ש"ס): ח' מיתת הרי הנמק (ש"ס): ט' הדרם שהן סוף עבודה (ש"ס, כתח"י: י' מני מטלת עבודה (ש"ס): י"א מני מטלת עבודה (ש"ס) ובי"ח בוש"ט: י"ב מניחין מושבותיכם אל ארץ מושבותיכם וגו' נמחק (ש"ס): י"ג מיתת הרי הנמק (ש"ס): י"ד בשילה ובבית עורמיים הוא דנתחייבו ולא בשעת כנישת (ש"ס): י"ה כניש מושבותיכם בשרי' ליכתב (ש"ס): י"ו קרבו נסכים במשכן (ש"ס): י"ז לחייבן (כתח"י: י"ח נמקח' ושת' בשעת: י"ט שריא כלא כלי שרת וכו' אסקוניה בשעתו מקדשיש בחוץ (ש"ס): י"כ ניכ ומה שריא בפנים בחץ הכלי אינו מתחייב עליו לפי שאין בו שיעור. מ"א י'ו' ו' נטן וי"ח, ו"א"ה נ"ו' דה"ג ונטן וי"ח מקדשו' עם ל"ח"ל, רק טומאו על הצירוף'ן לבד ללא מימל מקדשו' ממתן שהן בחוץ הכלין:] ב"א ל"ל ה"ג כשהוא אומר כו' וז"ל דל"ג אל ארץ מושבותיכם, ללא דרש ליה ממושבותיכם רק מלכס (בא"ח): ב"ב ציבור לא היתה אלא לילי (ש"ס): ב"ג הדרם שייך נתקן (כ"פ): ב"ד ל"ל תחילת (ש"ס): ב"ה אמרינא אנא בפנימיים (ש"ס): ב"ו ל"ל וכן (ש"ס): ב"ז ל"ק מוסוף ע"ס כ"י [ולפניו הוא נחוס' דלעיל קו ע"ז] ואי' לת"ק ס"ל דלא בעי נסכים קדושת כלי מאי שנת נסכיה ככלי חול מקבלת דם ככלי חול דאמר רבא לעיל דקבלה ככלי חול לויב פטור. וז"ל דלא דמי לקבלה ככלי חול בפנים וזרק בחוץ [דהשת] אין לנו לחייב חומתו כשר בבמה החליט וכבר נפסל בפנים ולא דמי לנסכים שמקדיבין בחוץ ככלי חול דלא נפסלו בפנים הס"ד: ב"ח דתרוייהו בשעת היתר למצ"ל (בא"ח): ב"ט ל"ל כשהוא (ש"ס): כ' ל"ל מ"ים (ש"ס ובי"ח)

קקצרו נסכים צמדצר קמיפלגו. ותרוייהו אית להו יש שיעור למים **ו** ווי מלי טפי לא קדשינהו כלי. ותנא קמא דמחייב לא צני נסכים קדושת כלי לחייב עליהן בחוץ דקסצר קצרו נסכים צאהל מועד שצמדצר כל ארבעים שנה הילכך ציאת הארץ האמורה צפרשת נסכים צשלה לך ללמדנו צא צשצבע של כיצוט הארץ ושצבע של חילוק הארץ כשהיו צגלגל והותרו הצמות צדתן צפרק צתרא (לקמן דף ק"ב:): מהא צמה קטנה של כל יחיד טעונה נסכים דמשום צמת ציבור לא איצטריך למומר ציאת הארץ דהא מן המדצר נתחייצו צכך ויזין צצמות יחיד טעונין נסכים והתס כלי שרת ליכא דלאמר צפרק צתרא (לקמן דף ק"ג): צחוץ נמי מיחייב עליהו צשעת איסור הצמות צלא קידוש כלי הואיל וצשעת הימר הצמות קרביצן צלא קדושת כלי דלאמנן לעיל [קס:] צמעלן על גצי קלט משום דהויא הקרצה צצמת יחיד צשעת הימר הצמות מיחייב עלה צשעת איסור דהא צפנים אס עלה לא ירד דלאמנן לעיל (דף פד:): מנין ליוצא אס עלה לא ירד שהי יוצא כשר צצמה. ור' אלעזר סצר לא קרבו נסכים צמדצר וציאת הארץ האמור צנסכים לאחר ירושה ושיצה לאחר שקצבו משכן צשילה ד' הו' דנתחייצו לפיכך הוצרכה ציאת הארץ לכמוצ **ו** משום שכל ארבעים שנה שצמדצר לא קרבו **ו** צמשכן וצא הכמוצ לחייבו **ו** צשילה וצית ועלמים ולא צשנות **ו** נחמיה **ו** צבחוריי **ו** צלדבריי **ו** צמיתיי רבי וחמיא אומר שירי הדרם שהקריבן בחוץ חייב: א"ר יוחנן [חנא] רבי נחמיה **ו** צלדבריי האומר **ו** צשיריים צמיתיי רבי נחמיה הדרם שהקריבן בחוץ חייב אמר לו ר"ע והלא שירי הדרם שירי מצוה הם אמר לו איבריין ופרדין ויוביחו שהן שירי מצוה והמקריבן בחוץ חייב אמר לו לא אם אמרת באיברים ופרדים שהן תחלת עבודה תאמר בשירי הדרם **ו** שאינן תחלת עבודה ואם איתא לימא ליה הני נמי^[א] מעכבי תיובתא והשתא דאמר רב אדא בר אהבה מחלוקת בשיריים הפנימיים אבל בשיריים החיצונים דבריי הכל לא מעכבי כי קאמר רבי נחמיה בשיריים

בקרבו נסכים במדבר קא מיפ'לגו. פי' צקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למים ואי אפשר לומר כן דר"ל על כרחין סצר אין שיעור אלא תרוייהו סצרי אין שיעור ושלשת לוגין דתנא קמא לאו דוקא **ו**: **ב**מה גדולה ובמה קצנה. יש מפרשים

ב בקרבו נסכים במדבר פליגי **א** רבינא אמר בלמדוין ניסוך המים מניסוך היין פליגי ת"ר **ב** המנסך שלשה לוגין יין בחוץ חייב ר' אלעזר בר"ש אומר והוא שקדשן בכלי מאי בינייהו אמר רב אדא בר **ב** רב יצחק **ב** בירוצי מידות איכא בינייהו רבא בריה דרבה **ב** אמר קרבו נסכים בבמה **ה** איכא בינייהו ובפלוגתא דהני תנאי דתניא **ה** **א** במת יחיד אינה צריכה נסכים דברי רבי וחכ"א טעונה נסכים והני תנאי כהני תנאי דתניא יכי תבאו להטעינה נסכים בבמה גדולה הכתוב מדבר אתה אומר בבמה גדולה או אינו^[א] אפי' בבמה קטנה כשהוא אומר **ו** אל ארץ מושבותיכם **וגו'** **ו** אשר אני נתן לכם הרי **ה** בבמה הנוהגת לכולכם הכתוב מדבר דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר כי תבאו להטעינה נסכים בבמה קטנה הכתוב מדבר אתה אומר לבמה גדולה כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם **הרי ה** בבמה הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר כשתמצא לומר לדברי רבי ישמעאל **לא** **ז** קרבו נסכים במדבר ולדברי ר"ע קרבו נסכים במדבר: רבי נחמיה אומר שירי הדרם שהקריבן בחוץ חייב: א"ר יוחנן [חנא] רבי נחמיה **ו** צלדבריי האומר **ו** צשיריים מעכבין מיתייבי רבי נחמיה אומר שירי הדרם שהקריבן בחוץ חייב אמר לו ר"ע והלא שירי הדרם שירי מצוה הם אמר לו איבריין ופרדין ויוביחו שהן שירי מצוה והמקריבן בחוץ חייב אמר לו לא אם אמרת באיברים ופרדים שהן תחלת עבודה תאמר בשירי הדרם **ו** שאינן תחלת עבודה ואם איתא לימא ליה הני נמי^[א] מעכבי תיובתא והשתא דאמר רב אדא בר אהבה מחלוקת בשיריים הפנימיים אבל בשיריים החיצונים דבריי הכל לא מעכבי כי קאמר רבי נחמיה בשיריים

בקרבו נסכים במדבר קא מיפ'לגו. פי' צקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למים ואי אפשר לומר כן דר"ל על כרחין סצר אין שיעור אלא תרוייהו סצרי אין שיעור ושלשת לוגין דתנא קמא לאו דוקא **ו**: **ב**מה גדולה ובמה קצנה. יש מפרשים

צצמה גדולה קרי שעת איסור הצמות וצמה קטנה שעת הימר ופירוש הקונטרס עיקר דתרוייהו **ח** הימר הצמות אלא צמה גדולה היא צמת ציבור וצמה קטנה היא צמת יחיד ואע"ג דרבי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לצמה גדולה ודרש מושצות לאחר ירושה ושיצה כדפירש צקונטרס וכדתינא צספרי וצפרק קמא דקדושין (דף לו.) ואזי נאסרו הצמות צצלו **ז** לשילה ומ"מ **ז** אף כשהותרו אחרי כן צבוז וגצוון מודה רצי ישמעאל צצמת ציבור טעונה נסכים: **ל**דברי רבי ישמעאל' רא קרבו נסכים במדבר. צקדושין (ג"א' טז) פירש צקונטרס לזכולי עלמא קרבו צקרבן ציבור ואיני יודע מי הוקיקו לכך ושנא משום דקמי צספירי אמר אחד מתלמידי רבי ישמעאל צא הכמוצ ללמדך על הנסכים שלא נתחייב יחיד על הנסכים אלא מציאמן לארץ וזה לשון הקונטרס דפירש צקדושין (ג"א' טז): ר' ישמעאל סצר לא קרבו נסכים צמדצר ואף על גב דכתיב צמילואיס וזה אשר תעשה על המזבח ותכיב זה נסכים צעולת ממיד צקרבן ציבור הוא דהוי צכלל היחידים לא נתחייבו צנסכים אלא מציאמן הארץ לאחר ירושה ושיצה ורצי עקיבא סצר קרבו נסכים ליחיד צמדצר: **כ**' קאמר רבי נחמיה בשיריים הפנימיים. לעיל צפרק צ"ש (דף לו.) משמע דרצי נחמיה איירי צשייים החילוניים וסס פירשתי: **כ**בי תניא התיא בשיריים החיצונים. ומה שהשיב לו איציריס יוכיחו אע"ג דליהו גופיה לא חייש צצאי' טעמא לוחמיה דלמנא הכי כדפירשית צפרק התערובת (לעיל דף עז:): **כ**

ג פירש צקונטרס לזכולי עלמא קרבו צקרבן ציבור ואיני יודע מי הוקיקו לכך ושנא משום דקמי צספירי אמר אחד מתלמידי רבי ישמעאל צא הכמוצ ללמדך על הנסכים שלא נתחייב יחיד על הנסכים אלא מציאמן לארץ וזה לשון הקונטרס דפירש צקדושין (ג"א' טז): ר' ישמעאל סצר לא קרבו נסכים צמדצר ואף על גב דכתיב צמילואיס וזה אשר תעשה על המזבח ותכיב זה נסכים צעולת ממיד צקרבן ציבור הוא דהוי צכלל היחידים לא נתחייבו צנסכים אלא מציאמן הארץ לאחר ירושה ושיצה: קרבו נסכים במדבר. ליחיד, משקטרו לביס [ידושין:לז]. כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם. צל מקיס קאמר, וצמת יחיד טעונת צל צלל מצמות הכמוצ מדבר, והאי דתליה צציאת הארץ, הי"ק עד עכשו הייחס צמשכן שצצמות ואסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא צצמות ציבור ומשטמואו לארץ היא מטיען נסכים (קידושין:לו): כשתמצא לומר. כשתקדק ומצו מילוי דהדרים (כ"ב ח:): מלך בחוץ. כתיב אשר יתפט לנטעין מולך (לעיל ע"ז): השיחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור. על העלימה, דלמי מתקבל צפנים אלא מלוק (לעיל ע"ב):

בירוצי המדרת. כשמדדו יין וממלאו כל ביומר יש צו בירוצין, וחס מיד מערה ככלי גדול נמצאו בירוצין כמות, וחס לאו טפל לארץ מליאים (מנחות פח. מכת"י): לא קרבו נסכים במדבר. ואע"ג דכתיב צמילואיס (שמות כט) וזה אשר תעשה על המזבח, ומכיב ביה נסכים צעולת המזבח, צקרבן ציבור הוא דהוי צכלל היחידים לא נתחייבו צנסכים אלא מציאמן הארץ וליך' לאחר ירושה ושיצה: קרבו נסכים במדבר. ליחיד, משקטרו לביס [ידושין:לז]. כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם. צל מקיס קאמר, וצמת יחיד טעונת צל צלל מצמות הכמוצ מדבר, והאי דתליה צציאת הארץ, הי"ק עד עכשו הייחס צמשכן שצצמות ואסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא צצמות ציבור ומשטמואו לארץ היא מטיען נסכים (קידושין:לו): כשתמצא לומר. כשתקדק ומצו מילוי דהדרים (כ"ב ח:): מלך בחוץ. כתיב אשר יתפט לנטעין מולך (לעיל ע"ז): השיחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור. על העלימה, דלמי מתקבל צפנים אלא מלוק (לעיל ע"ב):

הפנימים כי **א** תניא התיא בשיריים החיצונים **ב** (ורבי עקיבא לא ידע מאי קאמר רבי נחמיה הוא סצר רבי נחמיה שיריים חיצונים אמר וקא מוהרד ליה שיריים החיצונים ורבי נחמיה) לדבריו דר' עקיבא קאמר: **ב**רתנ' **ה** המולק את העוף בפנים והעלה בחוץ חייב ימלך בחוץ והעלה בחוץ פטור **ו** השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור

הפנימים כי **א** תניא התיא בשיריים החיצונים **ב** (ורבי עקיבא לא ידע מאי קאמר רבי נחמיה הוא סצר רבי נחמיה שיריים חיצונים אמר וקא מוהרד ליה שיריים החיצונים ורבי נחמיה) לדבריו דר' עקיבא קאמר: **ב**רתנ' **ה** המולק את העוף בפנים והעלה בחוץ חייב ימלך בחוץ והעלה בחוץ פטור **ו** השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור **ז** שצף על שפת הכלי. ותרוייהו קדושת כלי צעו מיהו רצון סצרי צירוצי מדות של לח נתקדשו ורצי אלעזר סצר לא נתקדשו ומוך כלי צעיין **ו** ופלוגתא דתנאי היא צצנחנות (דף פח:): רצה צריה דרצה אמר. תנא קמא לא צני קדושת כלי וצקרבו נסכים צמדצר קמיפלגו לתנא קמא קרבו רצבי אלעזר צצ"ש לא קרבו כדפירשית: **ו**צפלוגתא דהני סנאי. ר"א צצ"ש [כרצין] דאמר אין נסכים צצמה קטנה הילכך לא אשכחן ניסוך צלא קידוש כלי ות"ק כרצנן ס"ל דאמרי יש נסכים צצמת יחיד ואשכחן ליה צלא כלי שרת: **י** כי סצאו. צפרשת נסכים כתיב צשלה לך: **ה**טעינה צצמה גדולה. דאלו צצמה גדולה צמדצר נמי קרצי ומיהו עד השתא צמה קטנה לא הואי דכל מ' שנה ולא צצמת יחיד: **א**ו אינו **א**לא **צצמה קטנה**. דאלו צצמה גדולה וצחילקו וצא הכמוצ להטעינס נסכים לקדשי צצמת יחיד: **ב** כשהוא **אומר** **ו** אשר אני נתן לכם כו': **ו**רצי עקיבא **אומר** להטעינה נסכים **לצמה קטנה**. דאגדולה לא איצטריוך דהא צמדצר נמי קרצי: **א**ו אינו **אלא לצמה גדולה**. ואשמועינן קרא דלא קרבו נסכים צמדצר: **צל מושצות**. דהיינו צצמת יחיד דלילו צצמת ציבור **ב** אינה אלא צצמקיס אחד ור' ישמעאל משמע ליה מושצות לאחר ירושה ושיצה: **סנא** ר' נחמיה. צצמתי' כדברי האומר באזוהו מקומן (לעיל דף קד עב.) שירי הרס מעכבין צצחטאת הילכך עבודה היא להתחייב עליה בחוץ כשאר וזרק מקצת דמים: **שירי מלוא** הן. שאין מעכבין את הכפרה כדלאמר באזוהו מקומן (סס) יכול יעכצנו תלמוד לומר ואת כל הדס **ו** נתקו הכמוצ ועשאו שירי מלוא: ה' הקטר איצירים ופדרים אין מעכבין את הכפרה **ו** דאין כפרה אלא צצס: **א** ואס אישא. דלרצי נחמיה מעכבין נימא ליה הני נמי **ו** כחמילת **ו** עבודה הן כשאר צצמנות: **ח** מחלוקת. **י** באזוהו מקומן דעיכוז שירים: **חצטאוס הפנימיות**. כל מתנותיהן מעכצות: **וי** סניא סניא. דלאודי ליה רצי נחמיה דשירי מלוא הן צשירים החילוניים ומודה רצי נחמיה צבו דהמקריבין בחוץ פטור: **אי** הפי. אמאי אהדר ליה הקטר איצירים יוכיח נימא ליה כי אמרי **ו** צפנימיים ולא צצחילוניים ואת אמרת לי חילוניים: **ה"ג** אלא לצבריו **דרצי עקיבא קא"ל**. לדידי שיריס מעכבין לדיךד נמי דאמרת שירי מלוא הן הקטר איצירים יוכיח: **ב**רתנ' **מ**לך **בחוץ**. צצלה היא שאין מליקה אלא צפנים לפיכך פטור על העלאתו ועל מליקתו נמי פטור כדאמרון צריש פירקין (דף קו.) השוחט ולא המולק: **השוחט אס העוף צפנים**. פסול וצבו אינו ראי צפנים לפיכך פטור על העלאתו בחוץ. ואס תאמר והלא כל העולין בחוץ נפסלין צציאתן וכל **ו** השוחט בחוץ פסול הוא וחיביין על העלאתו התס רחמנא צרייה אכל לענין שאר פסולין מתקבל צפנים צעיין: צצט

עין משפט
נר מצוה

ג א ב מ"י פקד יע מהלכת מעה"ק הלכה ג ד:
נא גדה מ"י שס פ"ח ה"י י"ז:

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל ארץ מושבותיכם אשר אני נתן לכם:
במדבר טו, ב

הגהות הב"ח

א גמ' כדברי האומר שירי הדרם מעכבי: **ב** רש"י ד"ה כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם אשר אני: **ג** ד"ה וחס אימא וכו' ה"י נמי עבודה לילי ומיתת כחילת נמחק: **ד** ד"ה מחלוקת דעיכוז בירויים באיהו מקומן בשיריים הפנימיים צצחטאת הפנימיות:

מוסף רש"י

בירוצי המדרת. כשמדדו יין וממלאו כל ביומר יש צו בירוצין, וחס מיד מערה ככלי גדול נמצאו בירוצין כמות, וחס לאו טפל לארץ מליאים (מנחות פח. מכת"י): לא קרבו נסכים במדבר. ואע"ג דכתיב צמילואיס (שמות כט) וזה אשר תעשה על המזבח, ומכיב ביה נסכים צעולת המזבח, צקרבן ציבור הוא דהוי צכלל היחידים לא נתחייבו צנסכים אלא מציאמן הארץ וליך' לאחר ירושה ושיצה: קרבו נסכים במדבר. ליחיד, משקטרו לביס [ידושין:לז]. כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם. צל מקיס קאמר, וצמת יחיד טעונת צל צלל מצמות הכמוצ מדבר, והאי דתליה צציאת הארץ, הי"ק עד עכשו הייחס צמשכן שצצמות ואסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא צצמות ציבור ומשטמואו לארץ היא מטיען נסכים (קידושין:לו): כשתמצא לומר. כשתקדק ומצו מילוי דהדרים (כ"ב ח:): מלך בחוץ. כתיב אשר יתפט לנטעין מולך (לעיל ע"ז): השיחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור. על העלימה, דלמי מתקבל צפנים אלא מלוק (לעיל ע"ב):